

haaber jeg, at vi maa beslutte os til virkelig at gaa ind paa det og ikke blot paa Strømt, som det ærede Mindretal har gjort. Der er heller ikke Spor af Modsigelse deri, at man det ene Aar stemmer mod en Bevilling paa de ekstraordinære militære Budgetter og næste Aar stemmer for dem. Synspunktet er, som jeg oftere har tilladt mig at fremhæve, et finansielt. Man vil holde Bevillingerne inden for en vis finansiel Ramme, og naar man nægter visse Bevillinger, behøver det ikke at være, fordi man anser dem for unyttige, men fordi de gaa ud over den finansielle Ramme, man har foresat sig at holde sig inden for. Revolverne ere et Supplement til Geværerne. Der er ingen Mening i at give det ene og nægte det andet. I Aar kunne vi faa det til et langt lavere Beløb end i Fjor, og det er derfor fuldstændig lige saa rimeligt at bevilge det i Aar, som det var at nægte det i Fjor. Det samme gælder Mitralleuserne. — Det ærede Medlem siger, at jeg er fornøjet med status quo paa de ekstraordinære Budgetter, men de tørre Tal tale mod det ærede Medlem. Jeg har været saa lidt tilfreds med status quo paa Marinebudgettet, at jeg har været med til at stille Forslag om Nedsættelser til et Beløb af 123,000 Kr. under status quo. Det kalder man ikke at staa paa status quo.

Saa endte det ærede Medlem med nogle Ord om, at det ikke blot var i Ord vi skulde kæmpe for Nedsættelser, men ogsaa i Gerningen. Jeg tillader mig at tro, at den Maade, hvorpaa Mindretallet har ført sin Kamp i Aar, faktisk ikke er andet end Ord og ikke kan blive andet; fordi det, som sagt, har fritaget sig for det, der er det aller væsentligste i dette Spørgsmaal, nemlig at gøre et virkelig Arbejde for at sikre sig Gennemførelsen af sine Forslag. Der er intet, der er mere billigt og godt købs end dette, naar en Modstander giver 200,000, da at byde 100,000 derunder eller derover, efter som det er mere populært, at sige: under eller over. Det er saa utroligt godt købs, det siger intet. Det, der skulde sige noget var, at man virkelig var i Stand til at sikre, at der blev gjort noget, men det ærede Mindretals Forslag ville ganske sikkert have den modsatte Konsekvens. Herved siger jeg ikke til Provijsorier eller Sligt, men til den Mulighed, at vi komme til at leve paa midlertidige Finanslove. Ved det som Mindretallet vil, kan det ikke naa sit Maa. Vi ville derved kun paa visse Punkter komme ind under mindre heldige Forhold. Der er endnu en Ting, som jeg skal sige om Bærstikontoen. Saadanne pludselige Spring paa dette Omraade, som det ærede Medlem

anbefalede, er heller ikke af den Grund tilraadelige, at denne Sag berører mange Menneskers Ve og Vel. Det vilde føre til saa betydelige Reduktioner i Arbejdsstyrken paa Bærstet, som det ikke er heldigt at udføre pludselig og paa een Gang. Sligt maa udføres gradvis og med tilstrækkelig Frift. Det skulde interessere mig at se, om de socialdemokratiske Repræsentanter her i Salen vilde stemme for et Forslag, der uden påsænde Bærstel vilde gøre mangfoldige Arbejdere brødløse.

Til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgtreds (C. Hage) skal jeg kun sige nogle ganske faa Ord. Jeg skal ikke genoptage den Debat, som jeg synes blev ført til Ende i Gaar, om den hele politiske Stilling til disse Budgetter. Jeg skal kun sige til det ærede Medlem, at jeg billiger hans Udgangspunkt, nemlig at det ikke kan nytte det mindste at blive ved at protestere imod det, der er stet ved Forliget. Forliget staar fast, og vi ere alle nødt til at bygge paa dets Grund. Det var en meget sund Bemærkning af det ærede Medlem. Men jeg vilde kun ønske, at det ærede Medlems Handlinger svarede til denne Grundopfattelse, han her gav til Kende. Det forekommer mig, at naar det ærede Medlem virkelig har den Opfattelse, at det er gjort lovligt, skulde det ærede Medlem ogsaa være med til at stemme for den Bedligholdelsesbevilling, han er med til at nægte. Naar han ikke gør det, handler han særdeles inkonsekvent. For Resten have vi ogsaa ved første Behandling af Finansloven talt om de Ting. De Bemærkninger, jeg den Gang gjorde, sigtede det ærede Medlem vistnok noget til, nemlig, at man hverken maatte triumferer eller undre sig over, at Forligets Modstandere ogsaa staa paa Forligets Grund. Jeg hverken triumferer eller undrer mig over det ærede Medlem, der altid har stillet sig paa en loyal Maade. Men derimod kunde jeg være tilbøjelig til at undre mig noget over visse andre ærede Medlemmer. Naar man har blæst i den Grad op mod Forliget som disse ærede Medlemmer fra anden Side, naar man har sagt, at det var noget, der var gjort bag Bælgenes Ryg, paa Trods af Bælgenes Vilje, at det var en fuldstændig Undergang for vor Forsætning for lange Tider, saa har man ikke Lov til at sige, at saa snart man bliver Flertal, vilde man sige „Ja“ til det samme, som man bebrejder os at have sagt Ja til. Desuden er der selvfølgelig Forskel paa permanente Love og en Finanslov. En Hærlov, en Skattelov kunne ærede Medlemmer ikke aflasse, hvor uheldige de end forekomme dem at være, for